

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΣΧΑΤΟΣ

Ο ΛΥΚΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΘΥΒΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

«ΛΗΣΤΕΙΑ! Μην κουνηθεί κανείς!» φώναξε ο αρχηγός με το μαύρο τζόκεϊ στους πρωινούς πελάτες της τράπεζας. Ο τσιλιαδόρος τον άκουσε πεντακάθαρα.

Την ώρα που είπε τη λέξη «ληστεία» έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του τζιν μπουφάν του ένα υποπολυβόλο Scorpiον και σημάδεψε τη νεαρή ξανθιά υπάλληλο που του είχε ανοίξει λίγο νωρίτερα την πόρτα για τους ανθρώπους με ειδικές ανάγκες.

Ταυτόχρονα, ο συνεργός του, ένας ψηλός άντρας, σηκώθηκε από το αναπηρικό καροτσάκι, σαν να είχε λάβει μέρος σε κάποιο θεϊκό θαύμα. Έβγαλε μέσα από τον αθλητικό σάκο που είχε στην αγκαλιά του ένα καλάσνικοφ και, με σκυμμένο το κεφάλι, το έστρεψε στους πελάτες. Ο τσιλιαδόρος τον είδε ολοκάθαρα.

Τα δικά του μάτια, τώρα που στεκόταν στο κατώφλι της ανοιχτής πόρτας, σάρωναν τη σκηνή, τον χώρο μέσα κι έξω από την τράπεζα, καθώς και τα πρόσωπα, με κάθε λεπτομέρεια. Παρατηρούσε τα πάντα σε τρία διαφορετικά χρονικά επίπεδα. Το πραγματικό, όπως κυλούσαν τα γεγονότα, το έβλεπε κανονικά. Έβλεπε όμως κι ένα πιο γρήγορο, σαν να γίνονταν όλα σε επιτάχυνση, ή έτσι το αισθανόταν λόγω της υπερδιέγερσής του. Ενώ παράλληλα, με τις αισθήσεις οξυμένες, ξε-

χώριζε πολλές μικρές κινήσεις, λες και χτένιζε κάποιο βίντεο σε επανάληψη.

Είχε αναλάβει τον ρόλο του τρίτου της συμμορίας, που ήταν πολύ κομβικός. Με ένα μπλε σκούρο τζόκεί με το σήμα της Ρεάλ Μαδρίτης, τη χρυσή κορόνα των βασιλιάδων της Ισπανίας, κοντομάνικο μπλουζάκι και τζιν, και ένα πιστόλι Glock στο τσαντάκι μέσης, έλεγχε για παρουσία αστυνομικών ή την παρέμβαση κανενός περιέργου περαστικού, έτοιμος να επέμβει σε τυχόν παρατράγουδα.

«Καθίστε ήσυχοι και δεν θα συμβεί τίποτα. Τα λεφτά της τράπεζας θέλουμε», φώναξε ο ψηλός με το καλάσνικοφ στον κόσμο.

Οι πρωινοί πελάτες ήταν όλοι κι όλοι τέσσερις. Μια νεαρή κοπέλα, μια γυναίκα μέσης ηλικίας και δυο γερόντια καλοστεκούμενα. Όλοι τους είχαν πιάσει στασιδί από τις οχτώ το πρωί, ούτε καφέ παίζει να μην είχαν πει, για να κάνουν το μόνο πράγμα που απασχολούσε πια τον σύγχρονο άνθρωπο – το αλισβερίσι του χρήματος.

Του τσιλιαδόρου δεν του ξέφευγε καμία αντίδραση, κανένας ήχος. Καθόταν με τον ώμο ακουμπισμένο στο αλουμινένιο κούφωμα και πλάτη στην εξωτερική κάμερα-τηλεσκόπιο. Λίγο παραπέρα, σε μια νεκρή γωνία στο πεζοδρόμιο, είχε παρκάρει την 900άρα Yamaha, αφήνοντας το κράνος να κρέμεται απ' το τιμόνι.

Τα διερχόμενα οχήματα από την οδό Παπανδρέου στη Μεταμόρφωση δεν είχαν πάρει είδηση ότι στο υποκατάστημα της Εθνικής γινόταν ληστεία την ίδια ακριβώς στιγμή.

Ο ένας από τους δύο γέρους οπισθοχώρησε πανικόβλητος από τις απειλές και τα όπλα. Το ίδιο και η υπάλληλος που είχε ανοίξει την πόρτα. Έκανε ένα βήμα πίσω, βγάζοντας μια μικρή κραυγή. Οι άλλοι τρεις υπάλληλοι, όπως κι οι υπόλοιποι πελάτες, δεν έβγαλαν άχνα.

Ο μυώδης αρχηγός αγνόησε την τσιρίδα της ξανθιάς και έστρεψε το Scorpio στον ταμιά.

«Άνοιξε το χρηματοκιβώτιο! Τώρα!»

Ο γκριζομάλλης ταμιάς άνοιξε το στόμα να πει κάτι, αλλά έμεινε βουβός, κοκαλωμένος στην καρέκλα του. Το πρόσωπό του άσπρισε και τα βλέφαρα χαμήλωσαν όταν η κάννη του Scorpio ακούμπησε στο μέτωπό του.

Το συγκεκριμένο όπλο, αν και ιδιαίτερος αποτελεσματικό σε τέτοιες συνθήκες και αποστάσεις, έμοιαζε από ρετρό έως αστείο. Του τσιλιαδόρου του θύμισε αμερικανίες της δεκαετίας του '70, όπου ληστές ορμούσαν σε τράπεζες με αυτό στο χέρι, έπεφταν πάνω σε σκληροτράχηλους μπάτσους κι άρχιζε ένα ανελέητο πιστολίδι. Ήλπιζε να μη συμβεί κάτι τέτοιο τώρα.

«Δεν... Δεν έχω εγώ τον κωδικό», ψέλλισε τρομοκρατημένος ο ταμιάς.

«Άσε τις μαλακίες, γιατί θα το αδειάσω πάνω σου».

«Ο διευθυντής τον έχει», συνέχισε δειλά.

Ο διευθυντής καθόταν σ' ένα γραφείο στο βάθος της τράπεζας. Τόση ώρα δεν είχε μετακινηθεί από τη θέση του, δεν είχε πει λέξη, ζήτημα αν είχε σαλέψει έστω λίγο. Μόνο που εκείνη τη στιγμή κούνησε το χέρι κι από κάπου χαμηλά το έφερε πάνω σε ένα ντοσιέ. Κι αυτό ήταν το πιο ανησυχητικό.

Και το μόνο που είχε ξεφύγει από την προσοχή του τσιλιαδόρου. Στιγμιαία ένωσε ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά, και δεν έφταιγε φυσικά το αλουμινένιο κούφωμα. Αλλά η σκέψη ότι ο μπαγαπόντης διευθυντής με τη βλακόφατσα είχε πατήσει το κουμπί πανικού για την αστυνομία. Ένα κουμπί που πρέπει να είχε κάτω από το γραφείο του.

Η πιθανότητα ενός μακελειού τού έφερε τρόπο. Έπιασε το τσαντάκι χωρίς να ανοίξει το φερμουάρ και χάιδεψε τον σιδερένιο σκελετό του Glock. Ήταν η τελευταία λύση, δεν έπρεπε με τίποτα να βγει από κει μέσα.

Ο διευθυντής σηκώθηκε από τη θέση του, προχώρησε σαν να ήταν συγκαμμένος κάτω από το άκομψο φτηνιάρικο κουστούμι του και σύρθηκε ως το χρηματοκιβώτιο. Ο αρχηγός με το μαύρο καπέλο πήρε την αθλητική τσάντα από τον ψηλό, την άνοιξε κι έβγαλε από μέσα της ένα μικρότερο σακίδιο. Άρχισε αμέσως να αδειάζει το περιεχόμενο του χρηματοκιβωτίου στους δύο σάκους. Με τη βοήθεια μάλιστα του έντρομου ταμιά.

Μια σειρήνα ακούστηκε από κάπου μακριά. Ο τσιλιαδόρος ένωσε να ιδρώνει. Η σειρήνα πλησίαζε επικίνδυνα, ο ήχος δυνάμωνε.

«Γρήγορα!» τους φώναξε, βλέποντας ότι ήδη είχαν πάρει κι αυτοί είδηση του επερχόμενου κακού.

Ο ψηλός φάνηκε να κατεβάζει την ασφάλεια του καλάσνικοφ στη βολή κατά ριπάς.

Έκαναν κάποιες σπασμωδικές κινήσεις μες στον πανικό τους, με κίνδυνο να μην αρκούν τα τζόκει και η απαραίτητη κάλυψη από συγκεκριμένες γωνίες, και να φανούν τα πρόσωπά τους στις κάμερες.

Η σειρήνα ανήκε σε ασθενοφόρο, πράγμα που μες στην τρομάρα του δεν κατάλαβε από τον διαφορετικό τόνο χτυπήματος. Το ασθενοφόρο έκοψε ταχύτητα λίγο πριν μπει στον κύκλο της κοντινής πλατείας, έκανε αναστροφή και βγήκε στην άλλη έξοδο, αντίθετα με τον δρόμο της τράπεζας.

Ανακουφισμένος, ο τσιλιαδόρος έριξε μια ήρεμη ματιά κι από την άλλη μεριά. Μια ηλικιωμένη γυναίκα από το απέναντι πεζοδρόμιο τον κοίταξε καλά καλά. Τα περισσότερα μαγαζιά ήταν κλειστά αυτήν την ώρα, όμως η γιαγιά άνοιγε ένα μαγαζί με πίτες. Της ανταπέδωσε το βλέμμα πολύ πιο αγριεμένα με σκοπό να την τρομάξει, και μάλλον τα κατάφερε, αφού η γριούλα σταμάτησε να κοιτάει και μπήκε δήθεν αδιάφορη στο μαγαζί της.

Οι σάκοι είχαν γεμίσει μέχρι τα μπούνια με μετρητά κι αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να φύγουν το συντομότερο. Ένας τύπος πλησίασε στην άλλη πόρτα, που τη χώριζε από αυτή των αναπήρων το ΑΤΜ. Μόλις είδε τον ψηλό με το καλάσνικοφ και τον αρχηγό με το Scorpio να πετάγονται από το εσωτερικό της τράπεζας στο πεζοδρόμιο, τα 'χασε και υποχώρησε ανάμεσα σε δύο παρκαρισμένα αυτοκίνητα.

«Φύγαμε», είπε ο αρχηγός κι άρχισε να τρέχει με τον ψηλό προς τη γωνία όπου τους περίμενε το κλεμμένο Toyota Avensis. Ο τσιλιαδόρος είδε για τελευταία φορά το αναπηρικό καρότσι που άφησαν ενθύμιο στην τράπεζα μαζί με κάποιες πεταμένες δεσμίδες από εικοσάρικα και λίγες με πεννητάρικα που δεν χώρεσαν στους σάκους.

Αμέσως έφυγε από την ακτίνα της κάμερας, αντικατέστησε το τζόκεϊ με το κράνος, καβάλησε τη μηχανή και ξεκίνησε βιαστικά. Σίγουρος ότι δεν υπήρχε κανένας αστυνομικός στο κατόπι του, ανέβασε ταχύτητα κι έσπευσε να βγει στην Αττική Οδό.

Πέρασε τα διόδια κολλητά με ένα αμάξι που είχε μόλις περάσει από τη σηκωμένη μπάρα, κάνοντάς του δώρο μια μετακίνηση στον καλύτερο αυτοκινητόδρομο της πρωτεύουσας. Τα γκάζια ανέβηκαν κι άλλο και λίγο μετά βγήκε στην Έξοδο 6 για Άνω Λιόσια. Προσπέρασε το κλειστό γυμναστήριο και σε μια αλάνα πριν από τον καταυλισμό των Ρομά, εντόπισε το ασημί Avensis παρατημένο, με ανοιχτές τις πόρτες και τα κλειδιά στη μηχανή. Πριν το βρει η αστυνομία και το ψάξει για ενοχοποιητικά στοιχεία, θα φρόντιζαν οι Ρομά για την κάλυψη και απόκρυψή του. Ίδια τύχη θα είχε και η μοτοσυκλέτα, που θα άλλαζε πινακίδες, χέρια, χρώμα, ίσως και μορφή, μετατρέπόμενη σε ανταλλακτικά κι ας ήταν καινούρια. Μια 900άρα Yamaha Tracer. Πολύ κρίμα.

Άφησε το κλειδί πάνω της και προχώρησε σκυφτός δέκα δεκαπέντε μέτρα στην αλάνα. Οι άλλοι δύο της παρέας τον

περίμεναν στο προκαθορισμένο σημείο αλλαγής οχημάτων, μέσα σ' ένα μαύρο Nissan Qashqai. Αυτό το αμάξι δεν ήταν κλεμμένο, αλλά καθ' όλα νόμιμο, αγορασμένο με δόσεις στο όνομα της γκόμενας του αρχηγού.

Άνοιξε την πίσω πόρτα και μπήκε στο Nissan, που ξεκίνησε αμέσως για την οριστική διαφυγή και επιτυχή κατάληξη της ληστείας. Καθόταν αγκαλιά με τους σάκους που περιείχαν τη λεία και υπέκυψε γρήγορα στον πειρασμό να ανοίξει τα φερμουάρ. Το αμάξι έβγαινε από τα Λιόσια ενώ πάνω από τα βουνά της Φυλής έστεκε περήφανος ένας πορτοκαλί ήλιος, δένοντας αρμονικά με το μπλε του ουρανού. Πορτοκαλί και μπλε, το χρώμα του χρήματος. Του χρήματος που είχαν σε πενήνταρικά και εικοσάρικα μες στα σακίδια. Στην αρχή θόλωσε βλέποντας όλα αυτά τα μάτσα με τα λεφτά. Στην τελική, κωλόχαρτα ήταν, που αποκτούσαν άλλη χάρη όταν ανταλλάσσονταν με ένα είδος αξίας, με μια εξεζητημένη υπηρεσία, με μια καλύτερη ποιότητα ζωής τέλος πάντων.

Ο ψηλός καθόταν στη θέση του συνοδηγού, με το καλάσνικοφ ανάμεσα στα πόδια του.

«Την κάναμε, μάγκες», αναφώνησε περιχαρής και γύρισε πίσω να του ρίξει μια ματιά. Το χαμόγελο που εισέπραξε ήταν αληθινό, ο ψηλός δεν θα σνόμπαρα έναν πρωτάρη τσιλιαδόρο.

«Το όπλο το 'χεις ασφαλισμένο;» ρώτησε αντί να του επιστρέψει το χαμόγελο, ξέροντας ότι πολλά ατυχήματα, αν όχι τα περισσότερα, γίνονται σε καθεστώς χαλαρότητας κι όχι στην ένταση μιας ληστείας ή μιας συμπλοκής.

«Ναι, ρε Μεξικάνε. Μην αγχώνεσαι!».

Μετά από κάποια λεπτά οδήγησης, βγαίνοντας από έναν αραιοκατοικημένο οικισμό της Φυλής και πριν πάρουν τον επαρχιακό για Θήβα, ο αρχηγός σταμάτησε το αμάξι σ' ένα πλάτωμα. Βγήκαν έξω, κατούρησαν στο πλάι κι ύστερα έκασαν να μετρήσουν τα φράγκα.

Μέσα στην επόμενη ώρα κατέληξαν πως ούτε λίγο ούτε πολύ είχαν τσιμπήσει από την τράπεζα εκατόν πενήντα χιλιάδες ευρώ. Έκαναν τη μοιρασιά επιτόπου, δίνοντας στον ίδιο τα πενήντα χιλιάδικα που του αναλογούσαν στριμωγμένα στο σακίδιο πλάτης. Εκείνος κατέβηκε από το Nissan και τους χαιρέτησε διά χειραψίας.

Ήξερε ότι ο δυο τους θα συνέχιζαν για Θήβα κι από κει για Λαμία, να κρυφτούν σε ένα παλιό σπίτι που είχαν νοικιάσει, ώσπου να ξεχαστεί η ληστεία. Κι ύστερα, όπως όλοι είχαν συμφωνήσει, θα κατέβαιναν στην Πάρνηθα και στο Λουτράκι να ανταλλάξουν στο καζίνο τις αριθμημένες δεσμίδες.

Αφού είδε το αμάξι μαζί με τους συνεργούς του να χάνεται μετά τη στροφή, άλλαξε κατεύθυνση κι άρχισε να περπατά με το σακίδιο στον ώμο, και το τζόκεϊ ξανά στο κεφάλι, προς τη στάση 29 των ΚΤΕΛ Φυλής, για να πάρει το λεωφορείο της επιστροφής.

Περπατούσε καμαρωτός, όχι σκυφτός πια, κεφάλτος και ελαφρώς αφηρημένος. Πέρα από διερχόμενα οχήματα δεν συνάντησε κανέναν πεζό όσο άφηνε πίσω του τον δρόμο στο ζεστό πρωινό του Οκτώβρη.

Κάποια στιγμή, πριν από μια στροφή πρόσεξε κάτι. Δεν φαινόταν καλά από τέτοια απόσταση. Ήταν ένα άσπρο αυτοκίνητο. Τάχυνε το βήμα του γεμάτος αγωνία και μισόκλεισε τα μάτια του να δει καλύτερα.

Το αμάξι ήταν σταματημένο έξω από ένα παλιό ουζερί. Ο ένας από τους δύο άντρες που τον εντόπισαν να περπατάει του έκανε νόημα να πάει προς το μέρος τους. Είχε πλησιάσει ήδη αρκετά για να μπορέσει να διακρίνει τα πρόσωπά τους. Κι ότι το αυτοκίνητο ήταν ένα περιπολικό.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΑΤΩΜΑ στον προθάλαμο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών στην Ευελπίδων είχε αρκετούς λεκέδες. Ο Άγγελος Γκίκας το παρατηρούσε όση ώρα ήταν σκυφτός στην καρέκλα του, έξω από το γραφείο του ανακριτή, λες και έψαχνε κάτι σ' αυτό, λες και δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα κατάματα. Είχε περάσει αρκετές ώρες σε δικαστικές αίθουσες και στους χώρους αναμονής τους, αλλά ποτέ δεν είχε προσέξει το πάτωμα.

Έσφιξε απαλά το μικρόφωνο από τα ακουστικά του κινητού μην τυχόν και ακουστεί το παραμικρό. Ένας επαναλαμβανόμενος ήχος σαν κροτάλισμα δαχτύλων έφτασε στα αυτιά του. Τακ, τακ. Ήταν το σινιάλο του δικηγόρου ότι ξεκινούσε η διαδικασία ή ένα παράσιτο που δημιουργούσε για να μην καταλάβει ο ανακριτής ότι από το smart watch του είχε ανοιχτή κλήση;

Είκοσι χρόνια σχεδόν ήταν ψυχίατρος της αστυνομίας κι άλλα τόσα πρέπει να είχε στην ενεργή δικηγορία ο συνήγορος. Τώρα κινδύνευαν να την πατήσουν και οι δύο, όμως δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να ακούει ο Άγγελος την ανάκριση του αδερφού του, αφού δεν είχε δικαίωμα να παρίσταται στην αίθουσα.

Τακ, τακ. Μετά, σιωπή πάλι. Σήκωσε το κεφάλι και είδε απέναντί του τους τέσσερις αστυνομικούς που είχαν φέρει τον Ηλία από τα κρατητήρια της ΓΑΔΑ.

Προσπάθησε να μαντέψει πώς θα ένιωθε ο αδερφός του τώρα. Ψυχραιμος; Αγχωμένος; Νευρικός; Να του έλειπε η δόση του; Γιατί μπορεί να κατηγορούνταν για εμπόριο, όμως ο μικρός ήταν ένας απλός χρήστης εδώ και δέκα χρόνια.

Ένας ακόμα ήχος σαν κάποιος να ξεφύλλιζε χαρτιά. Μπορεί και να ήταν ιδέα του.

«Ξεκινά η διαδικασία της ανάκρισης. Κύριε συνήγορε, θα υποβάλω τις ερωτήσεις μου στον κατηγορούμενο Ηλία Γκίκα». Ο τακτικός ανακριτής μιλούσε με σταθερή, ψυχρή φωνή.

«Ο πελάτης μου είναι έτοιμος. Παρακαλώ...»

«Κύριε Γκίκα, βλέπω εδώ ότι το πρωτοβάθμιο όργανο πρότεινε την επιβολή ποινής ισοβίου καθείρξεως εναντίον σας. Η κατηγορία αφορά την κατ' επάγγελμα, άρα και κατ' εξακολούθηση, διακίνηση ναρκωτικών ουσιών και τη σκοπούμενη πρόκληση εθισμού σε ανήλικα άτομα. Τι έχετε να πείτε γι' αυτό;»

Ένα ξερό βήξιμο, σαν να καθάρισε τη φωνή του. «Αρχικά, να σας πω ότι εγώ είμαι χρήστης. Δεν είμαι διακινητής.»

«Θέλετε να πείτε ότι τα στοιχεία είναι ψευδή;»

«Θέλω να πω ότι δεν έχουν ερμηνευτεί σωστά. Είμαι εξαρτημένος χρήστης, με ιατρικές γνωματεύσεις, και ο Νόμος σ' αυτή την περίπτωση είναι επεικής όταν διαθέτω ναρκωτικά σε οικείους μου χωρίς κάποιο χρηματικό αντίτιμο».

Ο Άγγελος έσφιξε κι άλλο το μικρόφωνο. Σίγουρα δεν θα ήθελε να είναι στη θέση του μικρού του αδερφού. Πώς θα μπορούσε άλλωστε; Ο Ηλίας είχε περάσει από τη φάση του μαύρου, όπως πολλά πιτσιρικά, είχε περάσει όμως και στην κόκα. Κι ενώ αρκούσαν στο να βρίσκει τις δικές του δόσεις, πού και πού μοίραζε κανένα γραμμάριο σε φίλους και γνωστούς που είχαν ανάγκη. Υπάρχει μια αλληλεγγύη στον κόσμο των χρηστών και ο Ηλίας το έκανε για να τους εξυπηρετήσει κι όχι για κερδοσκοπία. Εντάξει, καμιά φορά χρειαζόταν επειγόντως λεφτά για τη δόση του, αλλά δεν ήταν βαποράκι. Βέβαια, κανείς

δεν μπορεί ποτέ να είναι σίγουρος για τα κίνητρα ανθρώπων εξαρτημένων από ουσίες.

«Στις 13 Οκτωβρίου 2018 προμηθεύσατε με δυο γραμμάρια κοκαΐνης τον 17χρονο μαθητή Λυκείου Γ.Μ. Η διακίνηση έγινε έξω από το 2ο Λύκειο Γαλατσίου. Αληθεύει αυτό;»

«Ναι».

«Αλλά ισχυρίζεστε ότι δεν κάνετε διακίνηση ναρκωτικών. Μου το εξηγείτε;»

Ο Άγγελος έσπρωξε το ακουστικό πιο μέσα στο αυτί και κοίταξε πάλι το πάτωμα. Ευτυχώς οι παλμοί του ήταν ακόμα σε κανονικά επίπεδα.

«Δεν πληρώθηκα για τη συγκεκριμένη ποσότητα. Απλώς έκανα μια χάρη σ' έναν φίλο και διέθεσα από το απόθεμα που είχα για προσωπική χρήση».

Η φωνή του ανακριτή παρέμεινε σταθερή. «Οι μαρτυρίες λένε άλλα. Ο νεαρός που του προμηθεύσατε την κοκαΐνη ισχυρίστηκε ότι πλήρωσε γι' αυτό. Το ίδιο και οι φίλοι του, οι συμμαθητές του, που επιχειρήθηκε να μνηθούν στη χρήση της συγκεκριμένης ουσίας».

Τώρα οι παλμοί του ανέβηκαν από θυμό. Το κωλοπαίδι, μόλις πήρε τα ναρκωτικά απ' τον Ηλία, πούλησε μούρη στους φίλους του δείχνοντάς τα και προσπάθησε να τους πείσει να πάρουν κι αυτοί. Μισή ώρα αργότερα πιάστηκε από έναν περαστικό αστυφύλακα που κατάλαβε πως κάτι δεν πήγαινε καλά και του έκανε σωματικό έλεγχο. Ύστερα, κάτω από την προστασία των γονιών του και ενός άρτια καταρτισμένου δικηγόρου, είπε πως όλα τα είχε κάνει ο Ηλίας. Και πως ο ίδιος ουδέποτε είχε υπάρξει χρήστης.

«Δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι πληρώθηκα. Ούτε ότι γνωρίζω κάποιον από τους συμμαθητές του. Τα έχω πει όλα στους αστυνομικούς στην προανάκριση». Του φάνηκε πως υπήρχε τρέμουλο στη φωνή του Ηλία. Και πώς να μην υπήρχε, αφού ο Νό-

μος διαθέτει αναρίθμητα τσεκούρια για τα πόδια του κόσμου των ναρκωτικών. Βάσει ενός σύγχρονου, σχετικά πρόσφατου μάλιστα νόμου, αν κάποιος που είναι αποδεδειγμένα εξαρτημένος πουλήσει μικροποσότητες σε γνωστούς για να εξασφαλίσει τη δόση του, τρώει μέχρι τρία χρόνια φυλάκιση με αναστολή. Αν κάνει το ίδιο σ' έναν φαντάρο, έναν φοιτητή ή έναν κρατικό λειτουργό, και η διακίνηση γίνει εντός του συγκεκριμένου φορέα, η ποινή φτάνει τα δέκα χρόνια. Κι αν το ίδιο συμβεί σε ανήλικο, θεωρείται σοβαρό κακούργημα και τιμωρείται με ισόβια.

Ο Ηλίας είχε περάσει αυτόφωρο, η δικογραφία είχε σχηματιστεί και η προτεινόμενη ποινή ήταν η μέγιστη. Ισόβια.

«Υπάρχουν όμως οι καταθέσεις των συμμαθητών», συνέχισε ο ανακριτής. «Τι ακριβώς σας είπε αυτός που σας σύστησε τον δεκαεφτάχρονο;»

Ο Άγγελος στράφηκε για μια στιγμή στους αστυνομικούς της συνοδείας. Ένας απ' αυτούς μιλούσε έντονα στο κινητό. Αμέσως μετά το έκλεισε, κάτι είπε στους συναδέλφους του και κινήθηκε γρήγορα προς το γραφείο του ανακριτή. Οι παλμοί επανήλθαν στο φυσιολογικό. Με το ζόρι κατάφερε να συγκρατήσει ένα λοξό χαμόγελο ικανοποίησης. Γιατί είχε πετύχει με τη βοήθεια του δικηγόρου του νεαρού να τον πείσουν να δώσει κάποια στοιχεία που, ενώ δεν έβλαπταν τον ίδιο, βοηθούσαν τον μικρό του αδερφό.

«...Με πήρε τηλέφωνο στις δέκα και μισή το πρωί και...»

«Με συγχωρείτε για τη διακοπή, αλλά υπάρχουν νέα στοιχεία». Η φωνή του επικεφαλής της αστυνομικής μεταγωγής έφτασε στ' αυτιά του σαν μια γλυκιά μελωδία.

«Τι συμβαίνει;»

«Ο δεκαεφτάχρονος νεαρός παρουσιάστηκε πριν από λίγο για νέα κατάθεση. Αλλάζει τα δεδομένα και ενισχύει τους ισχυρισμούς του κατηγορουμένου. Ότι δηλαδή δεν έλαβε κάποιο χρηματικό αντίτιμο».

«Με κοροϊδεύετε; Έχετε προχωρήσει τη διαδικασία χωρίς να έχετε τελειώσει με την προανακριτική έρευνα;»

«Όπως σας εξήγησα, ο νεαρός προσήλθε σήμερα το πρωί αυτοβούλως και άλλαξε την κατάθεσή του. Μόλις τώρα ενημερωθήκαμε κι εμείς».

Ο δικηγόρος πετάχτηκε ξαφνικά κι ακούστηκε πιο δυνατά από οποιονδήποτε. «Τότε δεν ισχύει η δικογραφία. Πρέπει να σχηματιστεί καινούρια».

«Παρακαλώ να επανεξετάσετε τις καταθέσεις των συμμαθητών», είπε ο ανακριτής ψυχρά. «Η ανακριτική διαδικασία λαμβάνει τέλος».

«Εγώ είμαι ελεύθερος;» ρώτησε με αγωνία ο Ηλίας.

«Όχι», απάντησε κοφτά ο αστυφύλακας. «Θα τεθείτε σε καθεστώς νέας αυτόφωρης διαδικασίας, ώσπου να ολοκληρωθεί ξανά η δικογραφία».

Το χαμόγελο στα χείλη του Άγγελου δεν υπήρχε πια. Σηκώθηκε μουνδιασμένος από την καρέκλα κι ένιωσε τα πάντα να γυρίζουν γύρω του. Έκλεισε το τηλέφωνο τη στιγμή που είδε τον αστυφύλακα μαζί με τον δικηγόρο και τον Ηλία να βγαίνουν στον προθάλαμο. Πήγε κοντά τους με γρήγορα βήματα, ίσα για να προφτάσει μερικές κουβέντες με τον αδερφό του στα σκαλιά πριν την έξοδο του κτιρίου.

«Πώς είσαι;» τον ρώτησε.

«Καλά», απάντησε ο μικρός.

Αυτή τη φορά ήταν σίγουρος. Τα χείλη του έτρεμαν. Οι άλλοι δύο αστυφύλακες είχαν φέρει το περιπολικό τρία μέτρα από την πόρτα.

«Αδερφέ, κάνε κάτι. Δεν θ' αντέξω», πρόλαβε να του πει.

Ο Άγγελος του έσφιξε τον ώμο και του έκλεισε αμήχανα το μάτι, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να μην κλάψει.

Το περιπολικό απομακρύνθηκε γρήγορα και λίγο μετά έφυγε κι ο δικηγόρος. Εκείνος έμεινε ακουμπισμένος πλάι στην

πόρτα, στον τοίχο του νεοκλασικού κτιρίου της εισαγγελίας. Δύο άντρες που έμοιαζαν για δικαστές κάπνιζαν παραδίπλα του, αμέριμνοι και ήσυχoi ότι το έργο της δικαιοσύνης συνέχιζε την ανέναη πορεία του.

Και τα ισόβια να γλιτώσει, δέκα χρονάκια τα έχει σίγουρα, σκέφτηκε. Ακόμα και με ελαφρυντικά στη δίκη, με καλή διαγωγή και με μειωμένη ποινή, το λιγότερο δυο χρόνια θα έμεινε μέσα. «Δεν θ' αντέξω», του είχε πει, κι ακόμα τα πόδια του Άγγελου έτρεμαν.

Κάθισε στο σκαλάκι και ξανάριξε μια ματιά στους δικαστές που μιλούσαν. Ύστερα κοίταξε το μαρμάρινο δάπεδο της εισόδου της εισαγγελίας. Η γκριζόλευκη επιφάνειά του γυάλιζε στο φως του πρωινού φθινοπωρινού ήλιου.

Είχε λίγες μέρες προθεσμία να σώσει τον αδερφό του. Και θα το έκανε, μεταχειριζόμενος ό,τι μέσο διέθετε για να το πετύχει. Γιατί, μετά από λίγες μέρες, το αδερφάκι του πιθανότατα θα βρισκόταν υπόδικo στον Κορυδαλλό.

Κι ο ίδιος δεν θα άντεχε χίλιες φορές περισσότερο από τον μικρό να τον δει πίσω από τα κάγκελα.

ΤΙ ΧΑΛΙΑ είναι αυτά, ρε Άγγελε;» παρατήρησε ο συνάδελφός του, Γιώργος Μαυρομαμάτης, με το που μπήκε στο γραφείο τους στα Κεντρικά Ιατρεία της Αστυνομίας στην οδό Πειραιώς.

Ο Άγγελος είχε επίγνωση της κατάστασής του. Ταλαιπωρημένος από την αϋπνία, με μάτια πρησμένα και σακουλιασμένα, το πουκάμισό του τσαλακωμένο και γενικώς έδινε μια εικόνα απρόσεκτη που δεν ταίριαζε σε γιατρό. Καθόταν μες στο άγριο χάραμα πίσω από το γραφείο του και στριφογύριζε νευρικά με τα δάχτυλα ένα φλιτζάνι καφέ.

«Δεν έκλεισα μάτι όλη νύχτα», είπε αργά.

Ο συνάδελφος γιατρός κάθισε στο απέναντι γραφείο, το μοναδικό που υπήρχε ακόμα στο μικρό δωμάτιο με τα λιγοστά αντικείμενα. Κρέμασε το σακάκι του στην πολυθρόνα και ακούμπησε ένα πλαστικό ποτήρι με νερό μπροστά του.

«Ο μικρός;»

Ο Άγγελος πέρασε τα δάχτυλα από τα μαλλιά του κι έτριψε το σβέρκο του αμίλητος.

«Τι έγινε, ρε; Λέγε».

«Προς το παρόν τη σκαπούλαρε. Αν δεν κάνω κάτι όμως, δεν τη γλιτώνει. Μπορεί να φάει ως και δέκα χρόνια».

«Τόσο πολλά;»

Έγνεψε καταφατικά κι έριξε το βλέμμα του χαμηλά, κάπου ανάμεσα στον τοίχο και στο πάτωμα. Μουντοί μπεζ τοίχοι και φθινή μαρμαρίνη. Ύστερα γύρισε και τον κοίταξε.

Ο συνάδελφος άναψε ένα από τα μικρά πουράκια του κι έφερε το πλαστικό ποτήρι σε θέση για τασάκι.

«Δεν θα αντέξει μέσα», είπε σιγανά ο Άγγελος.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Δεν ξέρω», απάντησε ανασηκώνοντας τους ώμους. «Πραγματικά δεν ξέρω».

«Τόσες γνωριμίες έχεις. Δεν μπορεί να κάνει κάτι κάποιος απ' αυτούς;»

Ο Γιώργος είχε απόλυτο δίκιο. Ως Αστυνόμος Α΄ της Διεύθυνσης Υγειονομικού, όντας μάλιστα ο αμέσως πιο υψηλόβαθμος μετά τον προϊστάμενο της ψυχιατρικής και με τόσα χρόνια προϋπηρεσίας, ο Άγγελος είχε εξετάσει ουκ ολίγα από τα μεγαλοστελέχη της ΕΛΑΣ. Εξάλλου, όσοι αναλάμβαναν σημαντικά πόστα ήταν οι μόνοι που υποχρεώνονταν να υπόκεινται τακτικά σε ψυχιατρικούς ελέγχους. Με πολλούς απ' αυτούς μάλιστα διατηρούσε και πολύ καλές σχέσεις, ως και φιλικές.

«Χτες βράδυ συνάντησα τον Σκούρα. Μήπως μιλήσει στον διοικητή της Δίωξης».

«Και;»

«Είπε ότι δεν μπορεί να κάνει κάτι».

Ο απερχόμενος διοικητής της υποδιεύθυνσης δίωξης εγκλημάτων κατά ζωής και ιδιοκτησίας, Ανδρέας Σκούρας, άφηνε πίσω του μια επιτυχημένη καριέρα στην αστυνομία και ετοιμαζόταν να δοκιμάσει την τύχη του στον πολιτικό στίβο. Δεν είχε φήμη παρεμβατικού ή διεφθαρμένου, όμως ήταν ανθρωπινος και εξυπηρετικός ο χαρακτήρας του. Εντούτοις, τού ξεκαθάρισε ότι δεν ήταν σε θέση να βοηθήσει.

Έπειτα ο Άγγελος πήρε απογοητευμένος τους δρόμους και οδηγούσε ως τις δύο το ξημέρωμα που γύρισε στο άδειο του

διαμέρισμα να συνεχίσει την ολονυχτία. Τον ενοχλούσε που δεν είχε κάνει οικογένεια και δεν είχε κάποιον να τον περιμένει. Ή να μοιραστεί το πρόβλημά του. Όλη του η οικογένεια ήταν ο Ηλίας, το μικρό του αδερφάκι που πάντοτε προστάτευε, όπως είχε υποσχεθεί στη μάνα τους πριν αυτή κλείσει τα μάτια της.

«Ο νέος υποδιοικητής; Ο Βαφειάδης;» ρώτησε ο συνάδελφος.

«Έχουμε καλές σχέσεις, αλλά είναι λίγο ζόρικος».

«Γνωρίζετε πολλά χρόνια, αν δεν κάνω λάθος».

«Από το 2003. Τον είχα γνωρίσει στην τυπική εξέταση που γίνεται στην εξαιτία μετά την αποφοίτηση από τη Σχολή Αξιωματικών. Συνέπεσε με την εκπαίδευσή του στην πρακτική σκοποβολή, όταν αποσπάστηκε στην ΕΚΑΜ».

Ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα τούς διέκοψε. Μια μικροκαμωμένη ξανθιά από το διοικητικό προσωπικό, με μαλλί κομμωτηρίου και γαλλικό μανικιούρ, μπήκε χωρίς να ακούσει «Εμπρός» έχοντας στα χέρια μια κόλα Α4.

«Έχει έρθει το πρώτο ραντεβού», είπε, και κοίταξε μία τον έναν και μία τον άλλον. «Να του πω να περάσει;»

Ο Μαυρομμάτης έριξε μια ματιά στο ρολόι τοίχου. Εφτά και είκοσι.

«Σε πέντε λεπτά πέρνα τον μέσα».

Η ξανθούλα έφυγε και ο Άγγελος βαριαναστέναξε. «Υπάρχει κι αυτή η λύση», είπε τρίβοντας χαρακτηριστικά τον αντίχειρα με τον δείκτη.

«Αν μιλάς για λάδι, πρέπει να προσέξεις πού και πώς».

«Δεν μπορώ να μην το ρισκάρω. Θα κάνω ό,τι περνάει απ' το χέρι μου. Έχω μιλήσει και με τον Βαφειάδη. Είπαμε να βρεθούμε σήμερα».

Ωρες ώρες σκεφτόταν ότι θα ήθελε να μην ήταν ο κακομοίρης που πήγαινε με τον σταυρό στο χέρι. Να μην είχε επαφές

Ο ψυχίατρος της αστυνομίας Άγγελος Γκίκας ζητάει από τον Διοικητή της Δίωξης Εγκλημάτων κατά Ζωής και Ιδιοκτησίας, Ανδρέα Σκούρα, μια χάρη: να απαλλάξει τον αδερφό του από τις άδικες κατηγορίες για διακίνηση ναρκωτικών.

Το επόμενο πρωί, ο Σκούρας βρίσκεται απανθρακωμένος έξω από το Σπήλαιο της Πεντέλης.

Για να σώσει τον αδερφό του, ο Άγγελος δέχεται να μπει στη φυλακή και τότε ξεκινούν όλα. Δεν θα αργήσει να καταλάβει ότι βρίσκεται στη σκιά ενός σκληρού κακοποιού που δεν έχει τίποτα να χάσει: Του Λύκου...

Ένα καταγιστικό θρίλερ με φόντο τις κλονισμένες βουνοκορφές της Πίνδου και τον σκοτεινό κόσμο των φυλακών.

